

[Mette Madsen]

ministeriet, og hvilke der påhviler miljøministeriet, og det medfører uacceptable overlapninger, ressourcespild og øgede omkostninger.

Det er jo en sådan afgrænsning, det såkaldte Møllmannudvalg, der blev nedsat på venstres foranledning, skulle finde frem til. Dette udvalg arbejder i øjeblikket med disse opgaver, og jeg vil derfor benytte lejligheden til at rejse det spørgsmål, om det virkelig er rimeligt, at miljøministeriet fortsætter med at udbygge sine aktiviteter på fredningsområdet helt uanfægtet af Møllmannudvalgets kommissorium og uden at afvente resultatet af dette udvalgs arbejde. Jeg kan som eksempel nævne, at der senest på den nye finanslov er søgt om bevilling til 10 midlertidige arkæologstillinger i forbindelse med udbygningen af naturgasnettet, uanset at både nationalmuseet og lokale museer har tilbudt at gøre dette arbejde. Vi må fra venstre kraftigt henstille til de to ministerier, at man, indtil Møllmannudvalget er færdigt, dels standser den voldsomme opbygning af fredningsområdet i miljøministeriet, dels udnytter de ressourcer og den ekspertise, der allerede er til rådighed fra museernes side.

Om nationalmuseets øjeblikkelige situation har venstre sidst i forrige samling bedt kulturministeren om et samråd. Vi ser frem til, at ministeren til dette samråd har positive løsninger at lægge frem.

Heller ikke teaterloven vil komme til revision i denne samling; det skulle den også have været. Men ministeren har ment, at det var nødvendigt, at der blev nedsat et udvalg til at endevende problemerne for teaterområdet endnu en gang, og det må vi så afvente. Men værre er det efter min mening, at teateruddannelserne heller ikke skal debatteres, skønt der jo på kulturminister Niels Matthiasens foranledning kom en betænkning herom i 1976. Denne betænkning fik den kranke skæbne, at den faktisk faldt ned som en sten i en brønd uden det mindste lille bløp, skønt den var fuld af mange værdifulde oplæg til, hvordan man kunne udbygge og forbedre teateruddannelserne på alle teatrets områder. En af de ting fra betænkningen, som vi fra venstre har peget på i debatten omkring teaterskolen og denne betænkning, er, at det er meget vigtigt, at teaterskolens elever får en praktisk uddannelse også. Teori er godt, men praktik er også nødvendig. Vi skal have de

unge mennesker op på brædderne, vi skal have dem ud fra skolens lukkede cirkel, og vi skal have dem ind på scenerne her i København og i provinsen, sådan at de kan prøve deres evner her som et led i deres uddannelse og de kan møde et bredt sammensat publikums reaktioner, og det skal være både på Det kgl. Teaters scene, landsdelsscenerne og alle andre scener her i landet.

Dette var nogle spredte bemærkninger om socialdemokratiets aktive kulturpolitik. Listen taler for sig selv, men statsministeren sagde også noget andet i sin redegørelse. Statsministeren sagde, at de kulturelle aktiviteter skulle styrkes og videreføres i hele deres bredde, spændende fra de kunstneriske udtryksformer til idrætten. Det er venstre meget enig i, men mellem disse to yderpunkter er der mangfoldige områder, der efter lovkataloget alligevel bliver ladet i stikken, hvor man ikke kan gøre andet end i frustration og dyb skuffelse at tage hinanden i hånden. Men det er måske det, statsministeren forstår ved en solidarisk kulturpolitik.

Nathalie Lind (V):

Der er et afsnit i statsministerens åbnings-tale, der lyder således:

»Inden for visse områder har kriminaliteten været stigende. Det har skabt utryghed hos mange mennesker. Det er nødvendigt, at der gøres en indsats for at øge retssikkerheden. Der må øves en langsigtet forebyggende indsats, som tager fat på årsagerne. Umiddelbart må trygheden øges gennem en styrkelse af politiets muligheder for at bekæmpe kriminaliteten.«

Det kan vi vist alle være enige i, det lyder smukt og rigtigt, men spørgsmålet er blot: hvad ligger der bagved?

Justitsministeren fik for nylig her i folketinget stillet et spørgsmål af hr. Bernhard Baunsgaard – det var spørgsmål nr. 1231 i sidste samling – og der blev i svaret givet oplysninger om, hvordan udviklingen i politistyrken vil blive i de kommende år. Der sker en mindre forøgelse i nyansættelser i 1980, indrømmet, men i 1981 og 1982 fortsætter man med at regne med en årlig tilgang på 450 mand. Justitsministeren konkluderede i svaret på det fornævnte spørgsmål, at når man tager de givne forhold i betragtning, så må det siges, at vi har en i det store og hele